

Thơ Hàn Mặc Tử - Tập 3

Hàn Mặc Tử (Nguyễn Trọng Trí)

Hàn Mặc Tử (1912–1940) tên thật Nguyễn Trọng Trí, tên thánh là Pierre, sinh ở làng Lệ Mỹ, huyện Đồng Lộc, Tỉnh Đồng Hới (nay là Quảng Bình) trong một gia đình công giáo nghèo, cha mất sớm. Thuở nhỏ sống và học tiểu học ở Quy Nhơn, học trung học ở Huế, 1936 bị mắc bệnh phong, phải vào nhà thương Quy Nhơn và qua đời ở đó.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Hàn Mặc Tử (Nguyễn Trọng Trí). Vốn nổi tiếng với bài thơ “đây thôn Vĩ Dạ”, ngoài ra còn những bài thơ về trăng và máu cũng được nhiều người yêu mến. Càng về sau, thơ ông càng kinh dị, huyền bí và đượm màu sắc tôn giáo. Những đau đớn về thể xác về linh hồn để lại những dấu tích rõ rệt trong tác phẩm.

Trong tập này có tất cả 60 bài thơ của Hàn Mặc Tử.

Tập Gái Quê (1936)

Đời Phiêu Lãng (Hàn Mặc Tử)

(Gởi một gái làng quê tôi)

Mây trắng ngang trời bay vẫn vơ
Đời anh lưu lạc tự bao giờ
Đi đi... đi mãi nơi vô định
Tìm cái phi thường cái ước mơ
Ở chốn xa xôi em có hay
Nắng mưa đã trải biết bao ngày
Nụ cười ý vị như mai mĩ
Mĩ cái nhân tình lúc đổi thay
Trên đời gió bụi, anh lang thang
Bụng đói như cào lạnh khớp răng
Không có nhà ai cho nghỉ bước
Vì anh là kẻ chẳng giàu sang
Ban đêm anh ngủ túp lều tranh
Chỗ tạm dừng chân khách bộ hành
Đến sáng hôm sau anh cất bước
Ra đi với cái mộng chưa thành

Âm Thầm (Hàn Mặc Tử)

Từ gió xuân đi gió hạ về
Anh thường gởi gắm mối tình quê
Bên em, mỗi lúc trên đường cái
Hóng mát cho lòng được thoả thuê!

Em có ngờ đâu trong những đêm
 Trăng ngà giãi bóng, mặt hồ êm
 Anh đi thơ thần như ngây dại
 Hứng lấy hương nồng trong áo em
 Bên khóm thùy dương em thướt tha
 Bên này bờ liễu anh trông qua
 Say mơ vương phải mùi hương ướp
 Yêu cái môi hường chẳng nói ra
 Độ ấy xuân về em lớn lên
 Thấy anh em đã biết làm duyên
 Nhưng thời gian vẫn trôi đi mãi
 Yêu dấu lòng anh ôm hận riêng

Bẽn Lẽn (Hàn Mặc Tử)

Trăng nằm sóng soãi trên cành liễu
 Đợi gió đông về để lả lơi
 Hoa lá ngây tình không muốn động
 Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi
 Trong khóm vi vu rào rạt mãi
 Tiếng lòng ai nói? Sao im đi?
 Ô kìa, bóng nguyệt trần truồng tắm
 Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe
 Vô tình để gió hôn lên má
 Bẽn lẽn làm sao lúc nửa đêm
 Em sợ lang quân em biết được
 Nghi ngờ tới cái tiết trinh em

Duyên Muộn (Hàn Mặc Tử)

Từ khi đôi má đỏ hây hây
 Em tập thêu thùa, tập vá may
 Chim sáo trước sân bay tới đậu
 Em mừng sắp được lấy chồng đây.

Những lượt thu về, em thấy xuân
 Trên đôi má nõn lại phai dần
 Và lòng em chẳng còn nao nức
 Như lúc tả ửng lên đốt khói trầm.

Người nói duyên em đã muộn màng
 Bởi vì nghèo khó chẳng xênh xang
 Nhưng xuân em chín từ năm ngoái
 Há hải vì em áo nôi quàng.

Em Lấy Chồng (Hàn Mặc Tử)

Ngày mai tôi bỏ làm thi sĩ
 Em lấy chồng rồi hết ước mơ
 Tôi sẽ đi tìm mỏm đá trắng
 Ngồi lên để thả cái hồn thơ.

Gái Quê (Hàn Mặc Tử)

Xuân trẻ, xuân non, xuân lịch sự
 Tôi đều nhận thấy trên môi em
 Làn môi mong mỏng tươi như máu
 Đã khiến môi tôi mấp máy thèm

Từ lúc tóc em bỏ trái đào
 Tôi chường cặp má đỏ au au

Tôi đều nhận thấy trong con mắt
Một vẻ thơ ngây và ước ao

Lớn lên, em đã biết làm duyên
Mỗi lúc gặp tôi che nón nghiêng
Nghe nói ba em chưa chịu nhận
Cau trầu của khách láng giềng bên

Hái Dâu (Hàn Mặc Tử)

Em bỏ công lao tự thuở giờ
Chăn tằm mong kén chút duyên tơ
Cứ ngày hai buổi em đi hái
Mớ lá dâu về xắt nhỏ, to

Hái dâu em nghĩ lúc làm dâu,
In trí bà già độc ác sao
Vì thế em không còn muốn nữa
Lấy chồng cực lắm, phải chơi dâu.

Lòng Quê (Hàn Mặc Tử)

(Một nhà cách mệnh thất bại trong một vụ ám sát bị tổng giam, đêm ấy nhằm mùa đông giá lạnh, bỗng có tên ngục tốt đưa vào cho nhà cách mệnh phong thơ của một người tình ở nhà quê. Xem xong, nhà cách mệnh lấy bút làm bài này.)

Từ khi trong quán khách
Anh bút áo ra đi
Nước mắt em ràn rụa
Lòng anh xiết sâu bi
Đạp chân lên đường máu
Anh gây chuyện ly kỳ
Rồi nước mây lưu lạc

Rồi anh ôm tình si
 Âm thầm cùng ngày tháng
 Không biết ở thôn quê
 Em có gầy như liễu
 Hay buồn như đám mây
 Thương em không dám nghĩ
 Đương lúc nước nhà nguy
 Mối thù tràn như sóng
 Lòng nào anh nở si
 Cách nhau ngàn vạn dặm
 Còn thấy rõ dung nghi
 Phảng phất luôn trước mắt
 Đường mới gặp hôm tê
 Sông thác có hề chi
 Trong lúc ngồi tưởng tượng
 Lệ em ướt bài thi
 Yêu đương cần họ mãi
 Dưới ngọn đèn vô tri
 Xét thân anh vô dụng
 Ủng hỷ kiếp nam nhi
 Sống chung cùng kẻ nghịch
 Hồ thẹn đến ngàn cây
 Có em, anh sống gương
 Hồn anh về thôn quê
 Theo em bên bến xe
 Nước mây còn lưu luyến
 Tiếng lòng còn lâm ly
 Tả lòng niềm tâm sự
 Ruột gan đều tái tê

Mất Duyên (Hàn Mặc Tử)

Xuân em hơ hớ đào non
 Chàng đã thương thương muốn kết hôn
 Từ ấy xuân em cànch chín ửng
 Ngày ngày giặt lụa bến sông con.

Chàng đã vời ai đi tới bỏ
 Cau trầu, lễ vật ở nhà em
 Má em nhận gả không đòi cưới
 Thấp thỏm em mừng được tấm duyên.

Từ ấy sao chàng không trở lại
 Vuông tơ em dệt đã gần xong
 Mấy lần đổi lá dâu ngoài ngõ
 Mấy lượt mong chàng, chàng biết không?

Một Đêm Nói Chuyện Với Gái Quê (Hàn Mặc Tử)

Chứa đầy hoa mộng trên trời cao
 Đêm ấy không trăng mà có sao
 Một tiếng vang xa, rơi xuống suối
 Thì thầm trong gió ngàn phi lao.

Mình nắm tay ta hỏi mật thiết
 Bước đường thi sĩ nhiều cay nghiệt
 Hay đây hương vị như rừng mai
 Nhắm mắt ta vờ đường chẳng biết.

Vì nếu ta đây là trích tiên
 Là hồn thi sĩ có lương duyên
 Với bao gái đẹp trong nhân thế
 Thì sống vô tâm chẳng biết phiền.

Ta có như ai thêm phú quý
 Ngày đêm mơ ước điều xa xôi
 Tuy không tư lự nhưng hồi hộp
 Và biết làm thình với ngọn đôi.

Ta thường giờ tay níu ngàn mây
 Đi lại lang thang trên ngọn cây
 Bởi ánh trăng ngà đã yếu đuối
 Sương lam thấm áo lạnh không hay.

Mỗi khi mưa ngớt cơn giông qua
 Xắn áo ra vườn ta lượm hoa
 Những cánh vô duyên theo gió rã
 Vừa cười, vừa khóc ta chôn hoa.

Mình ơi, ta vốn khách đa tình
 Nhưng mỗi tình ta toàn nhặt cả
 Vì bao mỹ nữ, ta đều khinh.

Mơ (Hàn Mặc Tử)

Ta thích đứng lặng trên bờ ao
 Lắng nghe trong bụi tiếng thì thào
 Của hai luồng gió đang vương vấn
 Mà tiếng lòng ta cũng dạt dào

Ta thích ngồi mơ dưới gốc đa
 Chờ người năm ngoái có đi qua
 Yêu thương níu lại rồi tình tự
 Tiếng lá vèo bay ta ngỡ là...

Ta thích len vào trong đám lau
 Núp chờ trăng xuống để quàng nhau

*Giả đồ ân ái như năm ngoái
Gió lại ta ngờ nàng tới sau...*

Nắng Tươi (Hàn Mặc Tử)

*Mây hờ không phủ đôi cao nữa
Vì cả trời xuân tắm nắng tươi...
Hơi nắng dịu dàng đây nũng nịu
Sau rào khê liếm cặp môi tươi...*

*Môi tươi thiếu nữ vừa trang điểm
Nắng mới âm thầm ước kết hôn
Đưa má hồng đào cho nắng nhuộm
Tình thay! Một vẻ ngọt và ngon...*

*Lá xuân sột soạt trong làn nắng
Ta ngỡ, em ơi vật áo hường
Thứ áo ngày xuân em mới mặc
Lòng ta rộn rã nỗi yêu thương.*

Nụ Cười (Hàn Mặc Tử)

*Trăng lên, nước lặng, tre là đà
Rơi bóng im trên đám cỏ hoa
Tiếng động sau cùng lau cỏ mọc
Tiếng ca chen lẫn từ trong ra*

*Tiếng ca ngắt – Cành lá rung rinh
Một nường con gái trông xinh xinh
Ổng quần vo xắn lên đầu gối
Da thịt, trời ơi! trắng rợn mình*

Cô gái ngây thơ nhìn xuống hồ
 Nước trong nổi bật dung hình cô
 Nụ cười dưới ấy và trên ấy
 Không hẹn, đồng nhau nở lẳng lơ

Nhớ Chẳng (Hàn Mặc Tử)

Nhớ chẳng? Anh cùng em nô đùa
 Ngây thơ như trẻ lên ba

Anh đứng bên cạnh
 Coi em thêu thùa
 Em thêu con phụng
 Đậu trên cành ngô

Anh giựt lấy khăn
 Túc mình ngó anh em háy
 Em mượn tơ duyên kết lấy
 Giải đồng tâm
 Nào có phải anh với em
 Tự kết mối lương duyên
 Đó chẳng qua
 Vì cha mẹ đôi bên
 Ưng kết tình riêng.

Rồi ba em lại mất
 Rồi ba anh chẳng còn
 Mẹ em giàu có
 Rồi lời hứa năm xưa
 Cùng với dòng nước chảy qua

Đi biệt
 Không về.

Nhớ Nhung (Hàn Mặc Tử)

Từ ấy anh ra đi
 Ngoài song không gió thoảng
 Hoa đào vắng mùi hương
 Lòng em xuân hờ hững.

Từ ấy anh ra đi
 Bóng trắng vàng giải cát
 Cánh cô nhận bơ vơ
 Liệt dưới trời xanh ngát.

Từ ấy anh ra đi
 Tiếng dương cầm vắng bật
 Đường tan trong đám sương
 Thoảng về nơi làng mạc.

Từ ấy anh ra đi
 Em gầy hơn vóc liễu
 Em buồn như đám mây
 Những đêm vầng trăng thiếu.

Quả Dưa (Hàn Mặc Tử)

Ánh nắng lao xao trên đọt tre
 Gió nam như lửa bốc tư bề
 Môi khô chưa nếm mùi son phấn
 Khao khát, trời ơi, bụm nước khe.

Lơ đãng mắt nhìn đến vạt dưa
 Quả dưa xinh xắn buổi ban trưa
 Chán chường hóng mát nằm phơi bụng
 Ai thấy lúc nào mà chẳng ưa.

Ta liền ngắt đi rồi bóc xem
 Má hồng ửng ửng lại răng đen,
 Đã nhìn tận mặt còn chi nữa
 Ta vội kè môi cắn kẻo thềm.

Ánh nắng lao xao trên đọt tre
 Tiếng ca lạnh lạnh trong vườn me
 Tiếng ca im bất. Rồi thắp thoáng
 Vạt áo màu nâu hiện trước hè.

Mùi hương đi trước nàng theo sau
 Đến chỗ vạt dưa, bỗng nghen ngào
 Hồn hển nấc lên từng tiếng một.
 Quả dưa ai hát. Quả dưa đâu.

Sựong Sùng (Hàn Mặc Tử)

Lúc chàng ở rể, em nào hay
 Thầy mẹ em đâu có tỏ bày
 Em cứ nhìn chàng, không phút ngượng
 Và sau, em biết, sựong sùng thay.

Tình Quê (Hàn Mặc Tử)

Trước sân anh thơ thần.
 Đăm đăm trông nhận về;
 Mây chiều còn phiêu bạt
 Lang thang trên đôi quê;
 Gió chiều quên ngừng lại;
 Giòng nước quên trôi đi...
 Ngàn lau không tiếng nói;
 Lòng anh dường mê mê.

Cách nhau ngàn vạn dặm
 Nhớ chi đến trăng thề;
 Dầu ai không mong đợi.
 Dầu ai không lắng nghe
 Tiếng buồn trong sương đục.
 Tiếng hờn trong lũy tre.
 Dưới trời thu man mác.
 Bàng bạc khắp sơn khê.
 Dầu ai trên bờ liễu.
 Dầu ai dưới cành lê...
 Với ngày xuân hờ hững,
 Cố quên tình phu thê,
 Trong khi nhìn mây nước,
 Lòng xuân cũng nã nề...

Tình Thu (Hàn Mặc Tử)

Đêm qua ả Chức với chàng Ngưu
 Nhắc chuyện yêu đương ở dưới cầu
 Kể lẽ một năm tình vắng vẻ
 Sao em buồn bã suốt canh đầu?

Đêm ấy trăng thu vui vẻ lạ!
 Người ta cười nói đến nhân duyên
 Sao ta không dám nhìn nhau rõ
 Gặp gỡ bên đường cũng thản nhiên?

Đêm trước ta ngồi dưới bãi trơng
 Con trăng mắc cỡ sau cành thông
 Buồn buồn ta muốn về, trăng hỏi:
 Thu đến lòng em có lạnh không?

Đêm nay ta lại phát điên cuồng
 Quên cả hổ ngươi, cả thẹn thường
 Đứng rũ trước thềm nghe ngóng mãi
 Tiếng đàn the thé ở bên song...

Và được tin ai sắp bỏ đi
 Chẳng thềm trở lại với Tình Si
 Ta lau nước mắt, mắt không ráo
 Ta lấy tình nương, rửa biệt ly!

Tôi Không Muốn Gặp (Hàn Mặc Tử)

Tôi hằng muốn thấy người tôi yêu
 Nhơ nhỡ đôi thông lúc xế chiều
 Để ngực phập phồng cho gió giỡn
 Đưa tay hứng lấy tình thanh cao.

Tôi thích nép mình trong cánh cửa
 Hé nhìn đáng điệu của người yêu
 Bước đi ngượng nghịu trên đường cái
 Mỗi lúc ngang qua trước mặt lầu.

Có lần trông thấy người tôi yêu
 Đôi má đỏ bừng, tôi chạy theo
 Tìm lấy hương thừa trong nếp gió
 Thờ ơ, làn gió thoảng bay vèo.

Có lần trông thấy người tôi yêu
 Tôi lại giả vờ lên mặt kiêu
 Như chẳng sá gì cô gái lịch
 Xa rồi, hồi hận, mới nhìn theo.

Tôi cũng trông thấy người tôi yêu
 Ngồi cạnh suối trong cỏi yếm đào

*Len lén đưa tay vốc nước rửa
Trong khi cảnh trúc động và xao.*

*Tôi không muốn gặp người tôi yêu
Có lẽ vì tôi mắc cỡ nhiều
Sắc đẹp nồn nà hay quyến luyến
Làm tôi hoa mắt nói không đều.*

Tiếng Vang (Hàn Mặc Tử)

*Trên đọt tre già trắng lười liềm
Hồi trắng hầy chặt khóm thùi dương
Nghiêng mình trước gió chiều lơ lả
Và chặt luôn ta đứt nỗi niềm*

*Lòng ta rào rạt như làn sóng
Tay ngoắc đám mây dừng lại ngay
Mây vốn hơi sương mà đọng lại
Mau bay vào cuốn họng ta đây*

*Ta đang khao khát tình yêu thương
Cất tiếng kêu vang trong im lặng
Tiếng ca vào núi, dội quanh vùng*

Trái Mùa (Hàn Mặc Tử)

*Mấy độ trong vườn, cam chưa chín
Mỗi lần em nhớ người trai tơ
Trưa hè năm ấy mua cam ngọt
Nhưng thấy cam xanh lại cáo từ.*

*Năm ngoái trong vườn cam chín cả
Gốc đào em đợi chàng qua mua*

Nhưng con chim khách không về nữa
Chàng chẳng sang đâu, cam hết mùa.

Cam héo lòng em cũng héo hon
Đến nay em đã có chồng con
Tình cò hôm ấy, chàng qua lại
Cam trái mùa rồi, hết cả ngon.

Uống Trăng (Hàn Mặc Tử)

Ta căm với tiếng reo khô
Ta buồn với liễu bên hồ ngẩn ngơ
Ngông cuồng đi hái vầng thơ
Yêu đương, rót nước để chờ trăng lên
Bóng Hằng trong chén nằm nghiêng
Lả loi, tắm mát, làm duyên gọi tình
Sóng xao mặt nước rung rinh
Lòng ta khát miếng chung tình từ lâu
Uống đi cho đỡ khô hầu
Uống đi cho bớt cái sầu mênh mang
Có ai nuốt ảnh trăng vàng
Có ai nuốt cả bóng nàng Tiên Nga
Đã thềm cái giấc mơ hoa

Mlle Mộng Cầm

Lệ Thanh Thi Tập

Đàn Nguyệt (Hàn Mặc Tử)

Tặng Mẹ Dung ca sĩ Huế

*Hỏi chớ: mấy tuổi? Đáp: mười lăm
Non nước từng phen nổi tiếng tăm
Bạc mệnh đàn chơi đau nửa kiếp
Đồng tâm tơ buộc chặt quanh năm
Chường mình trước án trông đây đặn
Nếp mặt trông hoa nói thỉ thầm
Mười khúc đoạn trường say chữa tỉnh
Thuyền ai ngấp nghé muốn ôm cầm.*

Bài thơ này vịnh một kỹ nữ trẻ gảy đàn nguyệt.

Đêm Trăng (Hàn Mặc Tử)

*Bữa ni sáng tỏ bóng Hằng
Thử xem thiên hạ ai bằng ta không
Thảnh thơi lâu mát ngồi trông
Muôn vàn tâm sự một dòng nao nao
Càng lên, càng tỏ, càng cao
Trăng ơi hãy ghé động đào xem hoa
Hữu tình ta lại gặp ta
Đêm nay mới thấy đậm đà khuôn thiên
Mà sao ngậm miệng làm duyên
Đã nhiều căn dặn nổi niềm tóc tơ
Mà sao trăng khéo hững hờ
Vì trăng ta phải ngồi chờ suốt đêm
Muốn bay lên tận cung thêm
Kéo văng trăng xuống kết duyên châu trần*

Đi Thuyền (Hàn Mặc Tử)

Bèo trôi nước gợn sóng mênh mông
 Cỏ mọc bờ xa bóng liễu trong
 Chèo vững thiếp qua vời khổ hải
 Chí bền chàng đến vận trung không
 Theo lân nguyệt xế mây mờ mịt
 Hoa đáp thông reo trống nã nồng
 Neo thả biết đâu nơi định trước
 Bèo trôi nước gợn sóng mênh mông

Bài thơ này được làm theo kiểu lục chuyển hồi văn, có thể đọc theo sáu cách:

1. Đọc xuôi
2. Đọc ngược
3. Bỏ 2 chữ đầu đọc xuôi
4. Bỏ 2 chữ đầu đọc ngược
5. Bỏ 2 chữ sau đọc xuôi
6. Bỏ 2 chữ sau đọc ngược

Bán Túì Thơ (Hàn Mặc Tử)

Ai mua ta bán túì thơ đây
 Đổi lấy tiền tiêu với tháng ngày
 Vay mãi non sông coi hổ mặt
 Mượn hoài trời đất đã quen tay
 Xuân về bố thí năm ba chữ
 Tết lại tiêu pha sáu bảy bài
 Nhấn khách văn chương trong bốn bể
 Bằng lòng mua lấy trả tiền ngay

Bán Túí Thơ (Tự Họa, Hàn Mặc Tử)

Này người rao bán túí thơ đây
 Văn ấy ta xem kể những ngày
 Lắm đoạn tâm thường chưa xứng mặt
 Đôi câu kha khá lại lên tay
 Rừng Nho cao thăm bao nhiêu chữ
 Biển học sâu xa há mấy bài
 Nhấn nhủ, thôi đừng mua bán nữa
 Túng tiên hỏi tớ, giúp cho ngay.

Bút Thần Khai (Hàn Mặc Tử)

Ngọn bút thần khai phước lộc nhà
 Sáng như gương báu, lạnh như ma
 Mực lửa khí vị vô hồn chữ
 Văn hút hào quang ở miệng ta
 Giấy trắng tinh khôi tuôn huyết mạch
 Lờ vàng nguyên vẹn trở tài hoa
 Ấm hơn tiếng nhạc reo trong ý
 Thơ đợi xuân về phát tiết ra.

Buồn Thu (Hàn Mặc Tử)

Ấp úng không ra được nửa lời
 Tình thu bi thiết lắm thu ơi
 Vội vàng cánh nhạn bay đi trót
 Hiu hắt hơi may thoảng lại rồi.
 Nằm găng đã không thành mộng được
 Ngâm tràn cho đỡ chút buồn thôi
 Ngàn trùng sương toả, cây e lạnh
 Chỉ có thông kia chịu với trời.

Bước Giang Hồ (Hàn Mặc Tử)

Suốt đời lãng mãn mặc tiêu dao
 Non nước từng phen tụ thưở nào
 Đúc lại can tràng nhờ hạo khí
 Rồi ra thân thể được thanh cao
 “Chút tình bền cũ còn đeo đẳng”
 “Hụt chuyển đồ đưa nghĩ ghen ngào”
 Gặp gỡ cố nhân rằm tháng trước
 Cầm tay thuật lại nỗi lao đao

Ca Dao (Hàn Mặc Tử)

I

Em đây không phải vụng về
 Không ưa trang điểm để loè anh đâu.
 Thương anh thương cặp mắt sâu,
 Làm quen em tặng miếng trầu anh xơi.

II

Qua sông nên phải lụy đò,
 Ai ơi có chịu cho trò sang không?
 Mai sau trò được chiếu rồng,
 Bắt cầu âu thước vợ chồng nên đôi.

Cảm Tác (Hàn Mặc Tử)

Thường thường trầu cột ghét trầu ăn
 Vạch lá tìm sâu ngó dữ dần
 Nhát khỉ rung cây cho bõ ghét
 Úp voi lấy thúng quyết làm hăng
 Chờ con nước đục cò đi rảo

Đợi lúc canh khuya chó sủa rân
 Thù oán nhau chi gà một mẹ
 Rồi đây vẽ rắn lại thêm chân

Cửa Sổ Đêm Khuya (Hàn Mặc Tử)

Hoa cười nguyệt rọi cửa lồng gương
 Lạ cảnh buồn thêm nỗi vấn vương
 Tha thướt liễu in hồ gợn sóng
 Hững hờ mai thoảng gió đưa hương
 Xa người nhớ cảnh tình lai láng
 Vắng bạn ngâm thơ rượu bẽ bàng
 Qua lại yếm ngàn dâu ủ lá
 Hoà đàn sẵn có dế bên tường.

Bài thơ này được làm theo kiểu lục chuyển hồi văn, có thể đọc theo sáu cách:

1. Đọc xuôi
2. Đọc ngược
3. Bỏ 2 chữ đầu đọc xuôi
4. Bỏ 2 chữ đầu đọc ngược
5. Bỏ 2 chữ sau đọc xuôi
6. Bỏ 2 chữ sau đọc ngược

Chùa Ông Núi Phù Cát (Hàn Mặc Tử)

Mái đột tường xiêu liễu ngấn ngơ
 Hỏi thăm duyên có Phật làm lơ
 Vắng sư bụt đá toan hồi tục
 Lạnh khói hương cây sắp thoát chùa
 Hoành cổ nhện giăng treo lỏng chổng
 Bình phong rêu bám đứng chơ vơ
 Tiếng chuông tế độ rày đâu đó
 Để khách trầm luân luống đợi chờ.

Chùa Hoang (Hàn Mặc Tử)

Chùa không sư tụng cảnh buồn teo
 Cột Phật còn đây chuỗi Phật đâu?
 Réo rắt cành thông thay kệ đọc
 Lập loè bóng đóm thế đèn treo
 Hương sâu khói lạnh nằm ngơ ngác
 Vách chán đêm sông đứng dãi dàu
 Rỉa cũng tro gan cùng tuế nguyệt
 Bên thềm khắc khoải tiếng quyên kêu.

Chuyến Đò Ngang (Hàn Mặc Tử)

Chẳng hẹn hò sao gặp gỡ đây
 Người thời như tỉnh kẻ như say
 Trong veo làn nước soi đôi mắt
 Xa tí quê nhà trở một tay
 Tâm sự mới trao bờ đã đến
 Nỗi niềm chưa cạn khách về ngay
 Ba sinh duyên nợ âu như thế
 Một chuyến đò đưa nghĩ một ngày.

Chơi Thuyền Gặp Mưa (Hàn Mặc Tử)

Đêm trăng thông thả thử chèo ra
 Ổn nước hôm nay tắm gội mà
 Sào cầm thuyền đôi thân thể khách
 Buồm trương gió táp mặt mày hoa
 Cầm lòng sông dễ không sao đặt
 Đứng mũi ai kia đã mệt chưa!
 Đất ướt loi ngoi trời mát mẻ
 Mây mưa khoan khoái trận vừa qua

Gái Ở Chùa (Hàn Mặc Tử)

Rừng Thiên thập thoáng dạng quần thoa
 Khuê các trâm anh cũng rúa à?
 Mùi tục chưa chi mà vội chán
 Cuộc đời mới thế đã lo xa
 Lạt mùi son phấn say mùi đạo
 Chán cảnh phồn hoa mền cảnh chùa
 Dì nguyệt trờ trêu lòng dạ thiểm
 Trăm năm nữ để thiệt thòi hoa!

Giang Hồ Nhớ Mẹ (Hàn Mặc Tử)

Mình không hò hẹn bước giang hồ
 Lưu lạc quê người mới khổ cho
 Nước chảy thương thân bèo bọt nổi
 Mây bay nhớ mẹ sớm hôm chờ
 Thằng con bất hiếu đi đành đoạn
 Trời đất vô tình lại dẫn đo
 Muôn dặm non Tân xa thăm thẳm
 Ý chừng chim nhận biếng đưa thư.

Hồn Cúc (Hàn Mặc Tử)

Bây lâu sát ngõ, chẳng ngăn tường
 Không dám sờ tay sợ lấm hương
 Xiêm áo đêm nay tề chỉnh quá
 Muốn ôm hồn cúc ở trong sương.

Khuê Phụ Thán (Hàn Mặc Tử)

Ngàn trùng nước biếc non xanh
 Hoa tung lá rụng mà cành tro tro
 Mảnh trăng thu chưa lò gương ngọc
 Tiếng oanh vàng hết học cành mai
 Thuyền lan còn dấu giữa vời
 Nhìn xem phong cảnh toi bời tâm can
 Góm con tảo đa đoan quá lắm
 Đương sum vầy muôn dặm xa xôi
 Liễu đào ử dột đứng ngời
 Mây chờ gió đợi ngậm ngùi vì ai
 Chiếc bào ảnh nào người cầm lái
 Để linh đình buồm ngại đường xa
 Sóng cồn vùi dập cành hoa
 Trăm năm thân thế thiết tha thơ dào
 Lối về xưa ong rào bướm đón
 Khách tiêu phòng năm ngón bi ai
 Giấc cô miên những ái hoài
 Hẹn hò cổ độ đã ngoài đôi thu

Núi Vọng Phu (Hàn Mặc Tử)

Tháng ngày bao quản tấm lòng son
 Dầu dãi phong ba núi một hòn
 Giữ ngọc gìn vàng chai mặt mẹ
 Chờ mây đợi gió cúng mình con
 Thề tơ tóc cũ, hôn đầu mất
 Hẹn nước non xưa, xác hầy còn
 Ví biết tình duyên ra thế ấy
 Hoá làm tinh vệ khỏi thon von

Ngâm Vịnh I (Hàn Mặc Tử)

Phong

Hiu hiu gió lọt bức rèm thưa
Tựa gối bên song, hứng chợt vừa
Bờ liễu bóng ai trông thấp thoáng
Tóc mây phất phới chạnh lòng ta

Hoa

Hương thơm ngào ngạt nước hương lân
Vẻ mặt không pha mảy bụi trần
Nhớ nhón đêm xuân lông bóng nguyệt
Bên rèm mê mẩn khách giai nhân

Tuyết

Trắng xoá rừng mai mấy lớp dày
Thần thơ đề vịnh thú đương say
Quê nhà, nhớ khách đà in vẽ
Ngơ ngẩn ngồi ôn chuyện những ngày

Nguyệt

Cung Thiêm tỏ rạng suốt đêm thanh
Hương quế xa đưa lọt bức màn
Gảy khúc Nghê thường êm ái lạ
Phòng thư luống ngại khách đa tình.

Ngâm Vịnh II (Hàn Mặc Tử)

Xuân

Mát mẻ trời xuân cảnh tốt tươi
Thích tính thiếu nữ hé môi cười
Non phơi vẽ gấm hoa chường mặt
Ngọn gió xuân đưa mát cả người

Hạ

Nhành hoa héo hắt rụng bên hè
 Lắng khúc đàn Nam nã nuốt ghê
 Thiếu nữ buông rèm ra tắm nắng
 Hương đưa theo gió, nước bên hè

Thu

Thuyền ai thấp thoáng giữa tràng giang
 Nhạn lạc từng mây cánh vội vàng
 Vầng nguyệt đêm thu soi lạnh lẽo
 Mỹ nhân nàng hỡi thấu tâm can

Đông

Trắng xóa đâu non tuyết mới đông
 Gọi đàn chiu chít nhạn bên sông
 Phòng tiêu thiếu nữ nằm xem sách
 Hé nụ cười duyên lắm mặn nồng

Ngâm Vịnh III (Hàn Mặc Tử)

Cầm

Quen thói phong lưu với chị Hằng
 Buông ra văn võ tịch tình tang
 Êm đêm gảy khúc Nghê thường lại
 Ngọn gió đưa lên tận Quảng Hàn

Kỳ

Thong dong ngày tháng ngựa xe chơi
 Thao lược kinh luân quyết trở tài
 Quân tướng nép oai thành sĩ tốt
 Xông tên đụt pháp cõi đâu voi

Thi

Đắc theo phong nguyệt để vui chơi
 Bảy bước lên thiên ấy mới tài
 Túi sẵn văn chương trời sẵn nguyệt
 Tao nhân mặc khách dễ thường ai

Tửu

Thêm hoa vằng vặc mảnh trăng trong
 Ba chén mua vui thấm thía lòng
 Thược dược gần bên say đỏ mặt
 Lắm chiều lơ lửng với non sông

Nhớ Trường Xuyên (Hàn Mặc Tử)

Trường Xuyên ơi! Trường Xuyên ơi!
 Viết chẳng nên câu nói nghẹn lời
 Mây nước bao la tình lẳng lẳng
 Gió sương mờ mịt nhớ chơi vơi
 Tương tư mộng thấy năm canh mộng
 Luyến ái trời vương bốn phía trời
 Đây nhớ đây thương mình tệ quá
 Có ai khăng khít lại quên ai.

Sầu Xuân (Hàn Mặc Tử)

Đêm xuân lạnh, bóng xuân tàn,
 Hoa xuân môn trón can tràng thuyền duyên.
 Trời xuân vắng vẻ hương nguyên,
 Sông xuân lặng lẽ con thuyền xa xa.
 Xuân đi đi khắp sơn hà,
 Tuổi xuân chất mãi tóc da đổi màu.
 Ngày xuân như gió thoảng mau,

Tình xuân một khối ai sâu hơn ai?
 Mưa xuân như nhắc chuyện đời,
 Rượu xuân như gọi những lời nước non.
 Thề xuân dù chẳng vuông tròn,
 Khoá buồng xuân lại vẫn còn sâu xuân.

Thanh Nhàn (Hàn Mặc Tử)

Kiếp người nghĩ lại có là bao
 Phú quý mây bay chẳng khác nào
 Chi dụng từng vay kho tạo hóa
 Bình sinh đã nhiễm thói phong lưu
 Sóng đời mặt đá phơi đầu bạc
 Nặng dọi lưng cây suốt động đào
 Ba vạn công danh ừ cũng bỏ
 Thoát trần ta thử hát ngêu ngao.

Thức Khuya (Đêm Không Ngủ, Hàn Mặc Tử)

Non sông bốn mặt ngủ mơ màng,
 Thức chỉ mình ta dạ chẳng an.
 Bóng nguyệt leo song sờ sẫm gối,
 Gió thu lọt cửa cọ mài chăn.
 Khóc giùm thân thế hoa rơi lệ,
 Buồn giúp công danh đế đạo đàn.
 Trở dậy nôm na vài điệu cũ,
 Năm canh tâm sự vẫn chưa tàn.

Thuật Hoài (Hàn Mặc Tử)

Ít khi vui vẻ, ít khi buồn
 Giã lả cho qua phận cánh chuồn
 Trước vụng đường tu duyên mới lỡ
 Nay tròn quả phúc, bước chưa nên
 Lòng sông, há dễ dò sâu cạn
 Dầu chợ, may ra biết đại khôn
 Tai vách mạch rừng ghê gớm lắm
 Kìa ai, thủ khẩu rứa mà hơn

Trả Lời Người Rao Bán Thơ (Hàn Mặc Tử)

Một trăm người bán vạn người mua
 Khế ngọt thì chanh ắt phải chua
 Cái lưỡi không xương nhiều lắt léo
 Con người mắt thịt lắm thù thù
 Thôi đừng nhát khỉ rung cây nữa
 Mà chó vườn hoang múa gậy bừa
 Có biết thì thua, không dựa cột
 Lên tay, xuống ngón, vội hơn thua

Trả Lời Người Rao Bán Thơ (Tự Hoà, Hàn Mặc Tử)

Mặc người trau chuốt, mặc người mua
 Ai bảo chanh chua, khế chẳng chua
 Mắt cá, hạt châu nên lựa lọc
 Miệng lần, lưỡi môi khá thù thù
 Trống qua cửa Sấm qua đầu nôi
 (...)

Đàn gảy tai trâu, tay móng nhọn
 Mạt cưa mướp đắng thừa nào thua.

Trồng Hoa Cúc (Hàn Mặc Tử)

Thích trồng hoa cúc để xem chơi
Cúc ngó đơn sơ, lắm mặn mòi
Đêm vắng gần kề say chén nguyệt
Vườn thu vắng vẻ đủ mua vui.

Tuồng Đời (Hàn Mặc Tử)

Tuồng đời lãnh lỗ về nên “phông”
Mới mọc râu trê, nó tưởng ông
Xừ ấy đóng vai cười võ bụng
Thằng kia lên mặt giận tràn hông
Khi xưa “cái kiếc” nay tri huyện,
Vừa mới “lon ton” đã hội đông!
Xuất xứ công danh nhiều lô thiệt
Ai đời mua tước dễ như không

Vô Đề (Hàn Mặc Tử)

Trời đất vô cùng bến ở đâu
Một vùng hoa cỏ giống như nhau
Giếng vàng lá rụng khô khan nước
Hòn đá rêu phong lọt lạt màu
Hôn quý về kêu, cây thảm thiết
Bóng trắng đi mất, gió lao xao
Ai ngò trong đám dân quê ấy
Có kẻ gian phi mới ló đầu

Vịnh Hoa Cúc (Hàn Mặc Tử)

Thu về nhuộm thắm nét hoàng hoa,
Sương đầm trắng lông bóng thướt tha.
Vẻ mặt khác chi người quốc sắc,
Trong đời tri kỷ chỉ riêng ta.

Vịnh Lầu Ông Hoàng (Hàn Mặc Tử)

Nước nước non non một cõi này,
Lâu đài ai dựng tháp ai xây.
Sương đầm nắng dãi lò gan đá,
Gió đập mưa đôn tủi phận cây.
Tuồng thế tang thương bao lớp sóng,
Cuộc đời thành bại mấy chòm mây.
Đường lên cõi phúc tìm đâu thấy,
Thấy cảnh đau lòng khách tỉnh say.

Vội Vàng Chi Lắm (Hàn Mặc Tử)

Vội vàng chi lắm nhận lương mây?
Chầm chậm cho mình giữ mỗi giây!
Về đến thần kinh khoan nghĩ đã,
Ghé miên Gia Hội tỏ tình ngay!
Suốt năm canh mộng hôn mê mỗi,
Chỉ một lòng son muốn giải bày.
Này nhận, ta còn quên chút nữa:
Trái tim non nớt tặng ai đây?

Xuân Hứng (Hàn Mặc Tử)

Non sông ngàn dặm ngắm càng xinh
Ừ, tết năm nay thật hữu tình
Pháo nổ, nổ tan luồng thất nghiệp
Xuân về, về ghẹo khách ba sinh
Hoa tươi sách với Thiên Kiều gái
Cảnh đẹp dường như thủy mặc tranh
Cao hứng đã toan cầm bút vịnh
Đào nguyên đâu lại thoáng qua mình

Bài thơ này làm vào Tết năm 1936.